

Johannus.

ken en onhoorbaar werken van den zondaar.

Tegen één uur, weer saâm in de keuken, hoor ik 't tuinhek dichtslaan.

„Ferry, daar is de baas.”

Onze trouwe hond, de makker die d'oceaan meê overgekomen was, rende de gang in — al omziend of de vrouw niet als gewoonlijk volgde, — den baas vroolijk tegemoet. Maar ik, voor een enkelen keer, week af van die gewoonte, omdat zich in mij een plan vastgezet had, een plan om Johannus klein te maken, heel klein.

Op de stoep reeds bevreemdend gevraagd aan hond waar de vrouw bleef. Haastige begroeting in zwoel-warme keuken en dan ik plotseling:

„Jong, zè voor die baas wat je het wil vertel van die missus.”

„Die baas” begreep dat hij vragen moest Johannus. Snikkend, wanhopig gedoe van den boy die zoo'n nawerking van ongepast gezeg niet had voorzien. Losbarstend een gebrabbel van zelfbeschuldiging, zóó kinderlijk-ongelukkig dat ik lachen moest bedwingen. 't Was de eerste keer dat „Johannus zijn missus” ernstig boos was — nooit is een tweede bestraffing noodig geweest.

Zenuwziek van ellende over familiesterfgeval, zou 'k naar het hooggelegen hospitaal, om daar gezonde lucht te ademen en zorgvuldige verpleging te genieten. Tien, veertien dagen zou ik er moeten doorbrengen. Johannus, goed op 't hart gedrukt, flink voor „die baas” te zorgen.

„Tuurlijk missus, 'tuurlijk” en stotterend uitbrengend een op zijn lippen zwevende vraag . . . „breng die missus dan è baby saâm as zij t'rug kom?”

Wat combinatievermogen huisde er onder de zwart-wollen haarklosjes van ons nikkertje?

Eens in 't hospitaal mijn man: „Vrouwetje, Johannus vraagt elken dag hoe het je gaat en of je toch „rechtig” niet dood zult gaan.”

Dan ik, aardig vindend die bezorgdheid van kaffer: „Mag hij niet eens komen met Ferry?”

„'k Weet 't niet . . . orders van 't huis . . . zal de matrone eens vragen.”

Een mooie, frissche kamer was het, die ik

bewoonde, alleen. Een deur in het vertrek die op de gang uitkwam — recht daar tegenover openslaande deuren naar de veranda, waardoor je breed, een oogstrelend kijkje had in den grooten tuin met oude boomen en kleurige, geurige bloemen . . . tuin waarin herstellenden wandelden — gelukkig lachend of bleek treurig, maar altijd langzaam, als vreesden zij door één verkeerden tred te verliezen wat met groote zorg of veel pijn verkregen was.

Op zekeren middag ik, om een slaapje te doen, in bed gestopt door een oude, zorgzame verpleegster.

„Zoo mevrouwetje, en nu in een uur er niet uit, hoor,” vermanend-bevelend.

Weggezonden mijn hoofd zwartgelokt, als een inktvlek op de groote, sneeuwen kussens. Mijn oogen, groot, rondblikkend naar reeds lang bekende voorwerpen: de waschtafel — stoelen — luierstool — tafeltje waarop een glas melk dat nauwelijks geledigd door een ander werd vervangen, — gordijn waarachter kleêren, — schilderijtjes . . . bah . . . ergernis van elken middag . . . deze prentjes met lijsten. Een ruk — zóó, met mijn gezicht naar den muur, zie 'k niets meer.

Hemel, wat hoest die stakker hiernaast weer. — Zou ie beter worden? En dat vrouwetje van wie zuster me vertelde? . . .

Nee, niet denken . . . slapen . . . Makkelijk gezegd . . . slapen . . . en dat hoesten dan hiernaast? Akelig in een hospitaal waar d'een d'ander hindert zonder dat ie het helpen kan . . .

Dieper in het dons mijn hoofd . . . weg doezelen gedachten . . . weg . . . langzaam . . .

Tik . . . tik . . . bescheiden een klopje op de deur. Zou ik tòch geslapen hebben? Zou het uur al om zijn? 't Schijnt zoo.

„Ja.” . . .

De zuster: »Mevrouwetje, uw boy. Wil u 'm zien?”

Aardig dat ie toegelaten was.

„De hond ook?”

„Ja, zoo'n groote met twee neuzen.”

Recht-op ik in bed „Feb, Feb, Ferry, ouwe jonge, ben je daar?”

Twee figuren in de deur. Breed, schuw,